

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. V. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-581/BA-BA01-VL14-PZ2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e),

odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 14. 11. 2025.

2. Žalobce namítá nezákonnost způsobu, jakým žalovaný stanovil délku doby, na kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo; ta spočívá v tom, že podle žalobce ministerstvo nemůže při shledání podmínek pro zajištění cizince zajistit na dobu 180 dnů s tím, že v případě, kdy před uplynutím této doby důvody pro zajištění pominou, bude cizinec propuštěn. Naopak musí stanovit nejkratší dobu zajištění na předpokládanou nezbytně nutnou dobu. V případě žalobce však žalovaný argumentoval tím, že není schopen určit žádnou skutkovými okolnostmi odůvodněnou lhůtu dalšího trvání zajištění, a proto ji prodlužuje na dobu 180 dnů. Takový výklad zákona je však v rozporu s jeho účelem.
3. Dále žalobce namítl, že pokud žalovaný argumentuje uplynutím doby, ve které měl soud rozhodnout o žalobě žalobce ve věci mezinárodní ochrany, pak ve věci soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je nařízeno soudem jednání na 6. 10. 2025 a pokud o tomto termínu v době vydání rozhodnutí nevěděl z jiného zdroje, měl zjistit tento termín v rámci přípravy napadeného rozhodnutí na portálu www.justice.cz. Žalobce předpokládá, že pokud bylo před vydáním rozhodnutí doručeno žalovanému předvolání k ústnímu jednání, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný v napadeném rozhodnutí s nařízeným jednáním v rámci úvah nijak nevypořádal.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí. Stran předvolání k ústnímu jednání žalovaný zdůraznil, že toto mu bylo doručeno do datové schránky dne 9. 9. 2025 v 7.20 hodin na centrální uzel MV ČR a ke stažení zprávou administrativou došlo dne 9. 9. 2025 v 10.25 hodin. Nelze vytýkat žalovanému, že dne 9. 9. 2025 při vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval ještě zprávou o nařízení ústního jednání ve věci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky, v Praze dne 11. 5. 2025 kontrolován Policií České republiky, přičemž žalobce při kontrole předložil ukrajinský doklad o trvalém pobytu, který byl posouzen jako celkový padělek. Zároveň nebylo zjištěno, že by žalobci byl na území ČR byl povolený jakýkoli pobyt. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR ze dne 13. 5. 2025 uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou žalobce nesmí pobývat na území EU v trvá tři let a zároveň bylo rozhodnuto dne 12. 5. 2025 o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění.
6. Dne 12. 5. 2025 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2025 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nikterak nebrojil.
7. Následně rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2025 bylo prodlouženo zajištění žalobce do 12. 9. 2025. Ani proti tomuto rozhodnutí žalobce nikterak nebrojil.
8. Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o prodloužení zajištění žalobce do 14. 11. 2025. V rozhodnutí jednak připomněl pobytovou historii žalobce, dospěl k závěru o neaplikovatelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a dále se zabýval důvody, pro které je nutné opětovně prodloužit zajištění žalobce. Předně připomněl, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou žalobce nesmí pobývat na území EU v trvá tři let. Zdůraznil, že se policii prokazoval při kontrole padělaným dokladem, o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zdržení policií, uložení správního vyhoštění a zajištění. Žalobce přitom mohl o mezinárodní ochranu požádat v některé ze zemí EU, ve

kterých pobýval před pobytem v ČR. Pokud by nebyl zajištěn, mohl by pokračovat ve své nelegální činnosti za účelem výdělků a s ohledem na jeho dosavadní jednání a nelegální pobyt na území jiných členských států EU nelze očekávat součinnost žalobce v průběhu řízení bez nutnosti omezení jeho osobní svobody.

9. Stran stanovení lhůty zajištění žalovaný poukázal na to, že žalobce podal dne 9. 7. 2025 žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 24. 6. 2025 a ke dni vydání rozhodnutí nebylo toto soudní řízení ukončeno, ačkoli již byla překročena 60denní lhůta k rozhodnutí soudu. Proto, aby nedošlo ke zamření účelu vyhoštění v případě, že by se toto stalo vykonatelným v důsledku negativního rozhodnutí soudu, rozhodl žalovaný o prodloužení zajištění o 63 dnů do doby uplynutí maximální 180denní lhůty zajištění.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
11. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
14. Nosným žalobním bodem je nesouhlas žalobce se způsobem stanovení délky zajištění.
15. Krajský soud má za to, že žalobní námitky nelze shledat důvodnými. Předně, žalovaný zcela jasně a srozumitelně vysvětlil, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění o 63 dnů, čímž de facto rozhodl o ponechání zajištění žalobce do maximální zákonné doby zajištění v délce 180 dnů.
16. Důvodem k tomuto postupu totiž bylo, že poté, co žalovaný již jednou rozhodl o prodloužení doby zajištění žalobce do 12. 9. 2025, zjistil, že již marně podle něj uplynula zákonná lhůta pro rozhodnutí soudu o žalobě žalobce proti (negativnímu) rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobce a žalovaný nebyl schopen určit žádnou zákonnou časově určitelnou lhůtu rozhodnutí soudu, kterou by mohl ve svých úvahách zohlednit. Proto stanovil délku prodloužení zajištění žalobce právě v uvedeném rozsahu, aby zabránil zmaření účelu zajištění, kterým je právě výkon rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce po ukončení řízení o mezinárodní ochraně.

17. Zároveň žalovaný podrobně popsal, z jakých důvodů trvají u žalobce také důvody zajištění, a to zejména s ohledem na jeho pobytovou historii a okolnosti zajištění a uložení správního vyhoštění policií.
18. Krajský soud se zcela ztotožňuje s posouzením žalovaného jak co do trvání důvodů zajištění žalobce, tak co do stanovení délky zajištění.
19. Stran trvání důvodů pro zajištění žalobce lze pro stručnost odkázat na vypořádání uvedené otázky žalovaným v napadeném rozhodnutí. Ve zkratce jde především o vyhodnocení pobytové historie žalobce, uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou žalobce nesmí pobývat na území EU v trvá tři let, skutečnosti, že se žalobce policii prokazoval při kontrole padělaným dokladem, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zdržení policií, když mohl o mezinárodní ochranu požádat v některé ze zemí EU, ve kterých pobýval před pobytem v ČR. Správné jsou také úvahy žalovaného, že pokud by nebyl zajištěn, mohl by pokračovat ve své nelegální činnosti za účelem výdělků a s ohledem na jeho dosavadní jednání a nelegální pobyt na území jiných členských států EU nebylo lze očekávat součinnost žalobce v průběhu řízení bez nutnosti omezení jeho osobní svobody.
20. Pokud se jedná o stanovení konkrétní délky zajištění, je třeba v návaznosti na námitku žalobce ohledně (ne)vědomosti žalovaného o nařízení ústního jednání před soudem ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany akcentovat, že žalovaný k nyní přezkoumávanému prodloužení zajištění přistoupil až poté, co dne 3. 9. 2025 rozhodl o prodloužení zajištění žalobce (pouze) do 12. 9. 2025, poté, co dospěl k závěru, že dle jeho názoru již marně uplynula lhůta soudu k rozhodnutí o žalobě žalobce proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.
21. Jakkoli by bylo lze po žalovaném s ohledem na to, že rozhoduje o omezení osobní svobody člověka, požadovat, aby i vlastní vyhledávací činnosti ověřoval ve veřejných zdrojích či přímým dotazem soudu, zda již bylo rozhodnuto, případně, kdy bude rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany zajištěného cizince, nelze tento požadavek považovat za absolutní a je třeba na něj nahlížet s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého jednotlivého případu.
22. V projednávané věci je třeba především kvitovat skutečnost, že žalovaný již rozhodnutím ze dne 3. 9. 2025 neprodloužil zajištění žalobce o maximální možnou dobu, ale pouze o dobu, odpovídající nutnému zajištění s ohledem na probíhající soudní řízení. Nelze mu proto vytýkat, pokud při vlastním závěru o marném uplynutí lhůty soudu k rozhodnutí o žalobě žalobce ve věci mezinárodní ochrany (zde soud ponechává stranou správnost uvedené úvahy, neboť nemá na posouzení věci vliv) za situace, kdy nedisponoval relevantními informacemi o době rozhodnuté soudu, prodloužil zajištění žalobce vytýkaným způsobem.
23. Na uvedené přitom podle krajského soudu nemá vliv ani to, že právě v den vydání napadeného rozhodnutí bylo žalovanému (jako soud ověřil) doručeno předvolání k ústnímu jednání před Krajským soudem v Ostravě ve věci žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud má totiž za to, že, i s přihlédnutím k rozsahu správních činností vykonávaných žalovaným při faktické centralizaci výkonu státní správy žalovaným v mnoha oblastech veřejného práva, oblast mezinárodní ochrany nevyjímaje, nelze žalovanému vytknout, pokud v napadeném rozhodnutí nereflektoval předmětnou skutečnost (nařízení ústního jednání).

24. Lze tedy uzavřít, že žalovaný postupoval ve věci správně a optikou žalobních námitek, jakož i optikou východisek požadavků rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, se nedopustil v projednávané věci nezákonného postupu.
25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 25. září 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce